

Sygn. akt II CSK 784/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku T. C., M. C.

i J. C.

przy uczestnictwie Ł. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 22 czerwca 2015 r., sygn. akt III Ca 461/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli

skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestniczka Ł. sp. z o.o. w Ł. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 22 czerwca 2015 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 29 stycznia 2015 r., w sprawie z wniosku T. C., M. C. i J. C. o ustanowienie służebności przesyłu.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżąca podniosła, że w niniejszej sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisu art. 175 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1774 ze zm.), budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego w orzecznictwie sądów. Podała, że stan faktyczny zaistniały w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że konieczne jest rozstrzygnięcie, czy zakres tajemnicy zawodowej rzeczoznawcy majątkowego występującego w postępowaniu cywilnym jako biegły sądowy sporządzający opinię określającą wartość nieruchomości obejmuje także dane identyfikujące nieruchomości porównawcze przyjęte za podstawę wyceny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak zostało przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów,

które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występuje tak rozumiana przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Analiza przedstawionego przez nią rozumowania prowadzi do wniosku, że nie chodzi jej o wykazanie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a jedynie o zakwestionowanie dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodów i ustalonych w sprawie faktów, co jest z uwagi na regulację art. 398³ § 3 k.p.c. niedopuszczalne w skardze kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazana przez skarżącą przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.